SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 211/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], zastúpeného advokátom Mgr. Marekom Parom, advokátska kancelária, Šancová 48, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 8/2018 a jeho uznesením z 28. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [redacted] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. marca 2018 doručená sťažnosť [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie

základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a v čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 8/2018 a jeho uznesením z 28. februára 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, národnej jednotky finančnej polície, expozitúry [redacted] (ďalej len „vyšetrovateľ Policajného zboru“) pod ČVS: PPZ-16/NKA-FP-VY-2017 z 13. októbra 2017 vznesené obvinenie pre pokračovací zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 2 písm. c) a ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a obzvlášť závažný zločin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona.

3. Uznesením Špecializovaného trestného súdu, pracoviska Banská Bystrica (ďalej aj „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. 4 Tp 26/2017 z 15. októbra 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 36/2017 zo 6. novembra 2017 bol sťažovateľ (okrem iných osôb) v tejto trestnej veci vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

4. Prostredníctvom obhajcu sťažovateľ 18. januára 2018 požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) jeho žiadosti nevyhovel, preto ju 30. januára 2018 predložil sudcovi špecializovaného trestného súdu pre prípravné konanie, ktorý o nej uznesením sp. zn. 4 Tp 26/2017 z 8. februára 2018 rozhodol tak, že ju zamietol, podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku písomnú ponuku prevzatia záruky dôveryhodnej osoby za sťažovateľa neprijal a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku

väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom nenahradil.

5. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal priamo do zápisnice o jeho výsluchu pred okresným súdom sťažnosť, ktorú odôvodnil podaniami z 19. februára 2018, 21. februára 2018 a 28. februára 2018 (doručenými najvyššiemu súdu 1. marca 2018). Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tost 8/2018 z 28. februára 2018 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku riadny opravný prostriedok sťažovateľa ako nedôvodný zamietol.

6. Pred rozhodovaním o osobnej slobode všeobecnými súdmi sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu 22. januára 2018 nahliadol do vyšetrovacieho spisu a zistil, že jeho súčasťou neboli žiadne faktúry [redacted], ktoré podľa vyšetrovateľa Policajného zboru mal sťažovateľ ako nadhodnotené dodávateľské faktúry zaúčtovať do účtovníctva [redacted] – [redacted], ktorej bol konateľom.

7. V ten istý deň, t. j. 22. januára 2018 obhajca sťažovateľa požiadal o nahliadnutie aj do utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu ČVS:PPZ-16/NKA-FP-VY-2017 v rozsahu 136 listov. Po oboznámení sa s jej obsahom obhajca ustálil, že jej obsah tvoria len príkazy špecializovaného trestného súdu a prokurátora špeciálnej prokuratúry podľa V. hlavy Trestného poriadku.

8. Sťažovateľ tvrdí, že pre účely rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu prokurátor špeciálnej prokuratúry predložil sudcovi špecializovaného trestného súdu pre prípravné konanie časť vyšetrovacieho spisu označený ako *„utajovaná príloha“*, súčasťou ktorej boli aj *„záznamy z operatívnej informácie, prípadne iné listiny“*, ktoré obhajcovi 22. januára 2018 vyšetrovateľ Policajného zboru pri úkone podľa § 69 Trestného poriadku nepredložil a nesprístupnil. Prokurátor špeciálnej prokuratúry podľa slov sťažovateľa nepredložil a ani bližšie nešpecifikoval najpodstatnejší dôkaz, na ktorom založil predpoklad v účtovníctve zaúčtovaných nadhodnotených reklamných služieb, a to faktúry

[redacted], za sledované obdobie, a taktiež neuviedol, v čom spočíva predpoklad nadhodnotenia daných služieb, resp. rozsah nadhodnotenia oproti bežným cenám a podobne, čím sťažovateľovi znemožnil brániť sa jeho tvrdeniam v primeranom rozsahu.

9. Sťažovateľ je tiež presvedčený, že podľa § 119 ods. 1 a 2 Trestného poriadku dôkazom nie je úradný záznam a ani záznam operatívnej informácie, preto jeho výsluch k obsahu listiny, ktorá nemá povahu zákonného dôkazu, nemôže slúžiť ako podklad pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie o väzbe. Navyše, práve zistenia z utajovanej prílohy (prepisu záznamov operatívnej informácie) sťažovateľ považuje za nosnú argumentáciu špecializovaného trestného súdu v uznesení o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

10. Obhajca sťažovateľa o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu opätovne požiadal vyšetrovateľa Policajného zboru 12. februára 2018, a to *„za účelom overenia relevantných skutočností, predovšetkým rozsahu utajovanej prílohy spisu ako aj dodatočného zabezpečenia nadhodnotených dodávateľských faktúr* [redacted]*“*. Po nazretí do spisu 23. februára 2018 obhajca sťažovateľa zistil, že obsahom vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-16/NKA-FP-VY-2017 stále nie sú dodávateľské faktúry [redacted], a zároveň, že utajovaná príloha s obsahom prepisov záznamov operatívnej informácie nie je súčasťou spisu, podlieha režimu utajenia v stupni dôverné a nemôže byť teda predložená ani sťažovateľovi, ani jeho obhajcovi.

11. Sťažovateľ zastáva názor, že pre *„dodržanie práva na prístup k spisu ako aj princípu rovnosti zbraní“* mu mali byť predložené spomínané faktúry a malo mu byť umožnené nahliadnuť do utajovanej prílohy, prípadne nemala byť na jeho úkor zvýhodňujúc prokurátora špeciálnej prokuratúry predložená sudcovi špecializovaného trestného súdu pre prípravné konanie. Zároveň, ak mal sudca špecializovaného trestného súdu pre prípravné konanie záujem vykonať zvukový záznam zachytenej telekomunikačnej prevádzky a čerpať z neho konkrétne skutočnosti pre potvrdenie dôvodnosti väzby, mal

tento dôkaz riadne vykonať a sťažovateľa k nemu vypočuť alebo mu umožniť po oboznámení sa s jeho obsahom vyjadriť sa k nemu.

12. Najvyššiemu súdu sťažovateľ vytýka, že v napadnutom uznesení vôbec nereagoval na ním prednesené argumenty, práve naopak, sám dôvodil zisteniami z utajovaných príloh a operatívnych analýz v prospech trvania väzby, teda v neprospech sťažovateľa.

13. Ako sťažovateľ uvádza, pokiaľ prokurátor špeciálnej prokuratúry predložil konajúcim súdom utajovanú prílohu vyšetrovacieho spisu, ktorej súčasťou sú záznamy z operatívnej informácie, prípadne iné listiny, ktoré jeho obhajcovi pri nazretí do vyšetrovacieho spisu predložené a sprístupnené neboli, a tieto listiny boli podstatnými pre rozhodnutie najvyššieho súdu o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, potom došlo k zásahu do jeho základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva na slobodu podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru.

14. Porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ vidí v tom, že najvyšší súd *„absolútne nevyvodil žiadne konsekvencie z nezákonného postupu súdu I. stupňa, ako aj prokurátora spolu s vyšetrovateľmi“*.

15. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, resp. čl. 38 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu, ku ktorému malo dôjsť tým, že po napadnutí jeho veci na druhostupňový súd nebolo zrejmé, podľa akých pravidiel sa určí trojčlenný senát vrátane jeho predsedu. Pokiaľ je zloženie senátu ponechané svojvôli určitej osobe, nie je možné vylúčiť účelovosť postupu, v dôsledku čoho sú porušené garancie spravodlivého procesu a práva na zákonného sudcu určeného podľa vopred stanovených a jasných pravidiel.

16. Sťažovateľ vyslovil presvedčenie, že základnému právu na zákonného sudcu *„nezodpovedá situácia ak zákonní sudcovia senátu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie boli vybraní, resp. zložení do trojčlenného senátu svojvoľne bez vopred stanovených pravidiel v Rozvrhu práce na rok 2018 v znení opatrenia č. 1“*. Pravidlá na zloženie trojčlenného senátu v senáte pozostávajúcom zo štyroch sudcov boli do Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2018 (ďalej len „rozvrh práce“), ako tvrdí sťažovateľ, zavedené až opatrením č. 2, ktoré nadobudlo účinnosť 1. marca 2018, t. j. po rozhodnutí senátu 3 T v jeho trestnej veci.

17. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost/8/2018 a jeho uznesením sp. zn. 3 Tost/8/2018 zo dňa 28. 02. 2018 bolo porušené základné právo [redacted] *na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho základné práva... na prístup k spisu a na rovnosť zbraní zaručené čl. 5 ods. 1 písm. c), 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost/8/2018 a jeho uznesením sp. zn. 3 Tost/8/2018 zo dňa 28. 02. 2018 bolo porušené základné právo [redacted] *na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2, 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež jeho právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*

Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým sťažovateľovi, resp. jeho právnemu zástupcovi neumožnil nahliadnuť do súdneho spisu sp. zn. 3 Tost/8/2018, ktorého súčasťou mal byť spis z prípravného konania, ČVS: PPZ-16/NKA-FP-VY-2017, vrátane utajovanej prílohy, a to bez prijatia iných opatrení smerujúcich k umožneniu nahliadať do súdneho spisu a spisu z prípravného konania vrátane utajovanej prílohy, bolo porušené základné právo sťažovateľa [redacted] *na obhajobu garantované čl. 6*

ods. 1, 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1; 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky... sa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. 02. 2018, sp. zn. 3 Tost/8/2018 zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 3 písm. c) zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov sa Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v trestnej veci vedenej proti sťažovateľovi [redacted] pod sp. zn. 3 Tost/8/2018 zakazuje pokračovať v porušovaní jeho práv na obhajobu a práva na rovnosť strán neumožnením nahliadať do súdneho spisu a spisu z prípravného konania.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov sa priznáva sťažovateľovi náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť právnemu zástupcovi sťažovateľa do 15 dní odo dňa právoplatnosti Nálezu.“

18. Podaním doručeným ústavnému súdu 4. júna 2018 sťažovateľ doplnil svoju sťažnosť o dôkaz *„potvrdzujúci... že utajovaná príloha s obsahom záznamov operatívnych informácií nie je (ani nebola) súčasťou vyšetrovacieho spisu a teda nemohla byť predložená na rozhodovanie o väzbe“*, a to konkrétne záznam o nazretí do vyšetrovacieho spisu vedeného pod ČVS:PPZ-16/NKA-FP-VY-2017 z 23. marca 2018.

II.

19. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

20. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

21. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrh ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

22. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

23. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). O nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorého porušenie sa namieta, pôjde predovšetkým vtedy, ak ide o také základné právo alebo slobodu, ktoré nie je *ratione materiae* aplikovateľné na posudzovanú vec.

24. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

25. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a v čl. 38 ods. 1 listiny a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 a čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b) dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 8/2018 a jeho uznesením z 28. februára 2018, ku ktorému malo dôjsť tým, že o osobnej slobode sťažovateľa bolo rozhodnuté bez toho, aby mu (jeho obhajcovi) bolo umožnené nahliadnuť do utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, ďalej tým, že konajúce všeobecné súdy svoje rozhodnutia opreli o dôkazy (listiny – faktúry), ktoré sa v spise nenachádzali, prípade o listiny, ktoré nie je podľa sťažovateľa možné považovať za dôkaz podľa Trestného poriadku, ako aj tým, že nebolo zrejmé, ako bol kreovaný trojčlenný senát najvyššieho súdu konajúci v trestnej veci sťažovateľa. Napokon sťažovateľ najvyššiemu súdu vytýka nevyvodenie konzekvencií

z nezákonného postupu špecializovaného súdu, špeciálnej prokuratúry a vyšetrovateľa Policajného zboru.

26. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

27. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

28. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

29. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

30. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

31. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

32. Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

33. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

... zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú

oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;...

34. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

35. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

36. Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má tieto minimálne práva:

...mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby;

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a v čl. 38 ods. 1 listiny a práv zaručených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu

37. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že namietané konanie najvyššieho súdu nadväzovalo na rozhodovanie špecializovaného trestného súdu a vo svojej podstate bolo konaním a rozhodnutím o osobnej slobode – o väzbe sťažovateľa, pričom na úrovni najvyššieho súdu bolo iniciované sťažnosťou sťažovateľa proti uzneseniu súdu prvého stupňa sp. zn. 4 Tp 26/2017 z 8. februára 2018. Nešlo teda o konanie a rozhodovanie vo veci samej – o vine a treste.

38. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (napr.

I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04, I. ÚS 113/05, II. ÚS 151/09, II. ÚS 311/2013, IV. ÚS 444/2013, IV. ÚS 444/2013), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality, a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

39. Obdobne vo vzťahu k namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ústavný súd zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru je z vecného hľadiska (*ratione materiae*) v trestných veciach aplikovateľný v zásade len na rozhodovanie vo veci samej (rozhodovanie o vine a treste) a nevzťahuje sa na rozhodovanie o väzbe, pre ktoré platí špeciálna, z hľadiska procesných záruk poskytnutých osobe nachádzajúcej sa vo väzbe, prísnejšia právna úprava obsiahnutá v čl. 5 dohovoru upravujúcom právo na osobnú slobodu a bezpečnosť (m. m. napr. I. ÚS 256/07, II. ÚS 15/05, III. ÚS 272/03, IV. ÚS 65/05). Tento právny názor vychádza z rešpektovania rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“), v zmysle ktorej sa osobná sloboda chráni v zásade prostredníctvom čl. 5 dohovoru, a to najmä pokiaľ ide o zákonnosť väzby vrátane otázky, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom (čl. 5 ods. 1 dohovoru), pričom súčasťou záruk vyvoditeľných z čl. 5 dohovoru je aj ochrana práva jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným prieťahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), ako aj ochrana práva jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru); k uvedenému pozri napr. Khudoyorov v. Rusko, č. 6847/02, rozsudok ESĽP z 8. 11. 2005, body 124 –125, 172 – 174

a 193; Öcalan v. Turecko, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESĽP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103; Khudobin v. Rusko, č. 59696/00, rozsudok ESĽP z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

40. Takisto pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa porušenia práva sťažovateľa na obhajobu, vyjadreného v čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj v čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru, ústavný súd už opakovane judikoval, že tieto sa zásadne nevzťahujú na konanie o väzbe (napr. II. ÚS 15/05). Pri väzobných konaniach vníma ústavný súd právo na obhajobu ako súčasť práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, príp. čl. 5 dohovoru a v prípade zistenia porušenia práva vo vzťahu k rozhodovaniu o väzbe pristúpi k vysloveniu jeho porušenia prostredníctvom čl. 17 ústavy, alebo čl. 5 dohovoru, nie prostredníctvom sťažovateľom označeného čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) dohovoru (obdobne napr. I. ÚS 125/2015, II. ÚS 116/2011, II. ÚS 266/2013, II. ÚS 600/2014, III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 135/04).

41. Sťažovateľ v podanej sťažnosti namietal aj porušenie svojho práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny. Prihliadnuc na úpravu zakotvenú v dohovore, v ktorom právo na zákonného sudcu je obsiahnuté nielen v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale aj v čl. 5 dohovoru, keďže pojem „súd“ tu musí mať rovnaký význam ako v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd z tých istých dôvodov považuje základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny aj za súčasť čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy v prípadoch, keď súd rozhoduje o väzbe. Právo na zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny sa naproti tomu opäť vzťahuje na konanie vo veci samej. Inými slovami, čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ktorého porušenia sa sťažovateľ domáha vo svojej väzobnej veci, s touto nesúvisí, pretože tento článok sa vzťahuje na konanie vo veci samej, o ktoré v danom prípade nešlo (napr. II. ÚS 616/2016, II. ÚS 348/2016).

42. K rovnakému záveru o nemožnosti aplikácie namietaného ustanovenia na danú vec ústavný súd dospel aj pri sťažovateľom označenom čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, ktorý sa vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Naproti tomu procesné

pravidlá týkajúce sa skúmania dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sú *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 4 dohovoru. Keďže v danom prípade ústavný súd neskúmal rozhodnutie všeobecných súdov o vzatí do väzby, ale o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby sťažovateľa, je vo vzťahu k napadnutému postupu a rozhodnutiu najvyššieho súdu táto námietka sťažovateľa neopodstatnená už na prvý pohľad (obdobne napr. rozhodnutia z predbežného prerokovania I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07, I. ÚS 232/2017).

43. Ústavný súd, súc viazaný návrhom na rozhodnutie (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde), v tomto prípade konštatuje, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a podľa čl. 38 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. b) dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 8/2018 a jeho uznesením z 28. februára 2018 v súvislostiach rozhodovania o pokračovaní väzby, na ktoré sa ním označené články ústavy, listiny a dohovoru vecne nevzťahujú. Keďže neexistuje žiadna vecná súvislosť medzi postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením označených článkov ústavy, listiny a dohovoru, sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu

44. V prvom rade je potrebné pripomenúť, že ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov a nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných

slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I.ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

45. V prípadoch namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu ústavný súd uvádza, že musí uplatniť určitú revíznu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

46. Vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02).

47. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom. Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom.

Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Obdobne aj podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru je predmetom súdneho prieskumu „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody.

48. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k preskúmaniu aktuálnej sťažnosti sťažovateľa.

49. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia sp. zn. 3 Tost 8/2018 z 28. februára 2018 okrem iného uviedol:

„Uznesenie o vznesení obvinenia... obsahuje dostatočne konkrétny opis toho, v čom mala spočívať činnosť obvineného [redacted] *vo vzťahu k trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu, a to v podstate od roku 2014 až doposiaľ. Predmetná trestná vec je navyše v počiatočnom štádiu trestného stíhania a to aj preto, že ide o rozsiahlu vec jednak čo do počtu obvinených (63), ako aj do počtu skutkov (101), ktorých sa títo v súvislosti s trestnou činnosťou mali dopustiť... ide o skutkovo i právne mimoriadne zložitú trestnú vec okrem iného z dôvodu, že sa jedná o vysoko sofistikovanú ekonomicko - daňovú trestnú činnosť.*

... sťažnostný súd ďalej zistil, že skutkové zistenia uvedené v uznesení o vznesení obvinenia majú v tomto štádiu konania dostatočnú oporu v doposiaľ zabezpečených dôkazoch - najmä v zisteniach vyplývajúcich z utajovaných príloh a prepisoch telefónnych hovorov jednotlivých osôb tak, ako na ne poukazuje aj sudca pre prípravné konanie pri jednotlivých osobách obvinených (teda aj obvineného [redacted]*), pričom nie je možné neprihliadať ani na analýzy pripojené do spisu a v konečnom dôsledku aj výpoveď obvinenej* [redacted]*, ktorá uviedla, že sa dialo to, že boli vystavené faktúry s účelovo navýšenými cenami, resp. za služby, ktoré neboli poskytnuté v deklarovaných množstvách a klienti - koneční odberatelia - o tom vedeli... je takisto potrebné poukázať aj na obsah výpovede obvinenej* [redacted]*, z ktorej vyplynulo, že* [redacted]*,* [redacted]*,* [redacted] *a* [redacted] *zisťovali výšku DPH a ak neboli spokojní, zabezpečili faktúry, po zaúčtovaní ktorých bola ich daňová povinnosť nižšia a i. Dôkazy založené v spise preukazujú pritom aj v tomto štádiu trestného konania*

dôvodnosť existencie skutočností nasvedčujúcich tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, majú znaky trestných činov a sú dôvody na podozrenie, že tieto mal spáchať aj obvinený [redacted]. Takisto nemožno vyvrátiť dôvodnosť obáv, že obvinený [redacted] bude pokračovať v rovnakej, resp. obdobnej protiprávnej trestnej činnosti.

Tým sú splnené všetky formálne - procesné, ako aj materiálne podmienky pre vzatie obvineného do väzby, nakoľko doposiaľ zistené dôkazy a z nich vyplývajúce závery spĺňajú zákonné požiadavky bližšie špecifikované v § 71 ods. 1 Trestného poriadku.

Vzhľadom na námietky obvineného, ktorými spochybňuje dôvodnosť jeho trestného stíhania, považuje najvyšší súd za potrebné na tomto mieste pripomenúť, že pri rozhodovaní o väzbe súdy nerozhodujú o vine, resp. nevine obvineného, ale posudzujú len to, či v danom štádiu trestného konania zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujú podozrenie, že konkrétna osoba je páchateľom skutku, v ktorom sa vidí trestný čin. Existencia takéhoto dôvodného podozrenia pritom predpokladá, že sú dané skutočnosti alebo informácie, ktorými by bolo možné presvedčiť nezávislého a objektívneho pozorovateľa o tom, že sa dotyčná osoba mohla dopustiť trestného činu. Tieto skutočnosti, na ktorých sa podozrenie zakladá, však nemôžu byť na rovnakej úrovni ako skutočnosti potrebné k odôvodneniu odsúdenia, alebo i k podaniu obžaloby, čo je predmetom až ďalšej fázy trestného konania (porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Krejčíř proti Českej republike z 26. marca 2009, odsek 75). Z toho zároveň vyplýva, že v konaní o väzbe súdy nehodnotia dôkazy s konečnou platnosťou. Takéto hodnotenie je totiž vyhradené až rozhodovaniu vo veci samej, ktoré v prípade postavenia obvineného pred súd nasleduje potom, čo bolo v súlade so zásadami bezprostrednosti a ústnosti vykonané celé dokazovanie...

Dôvody tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku vyplývajú predovšetkým zo samotného charakteru trestnej činnosti, keď je podozrenie, že obvinený si činnosťou opísanou v uznesení o vznesení obvinenia dlhodobo zabezpečoval zdroj príjmov, pričom je zrejmé, že malo ísť o sofistikovaný spôsob trestnej činnosti, ako konštatoval aj súd prvého stupňa - spôsob konania možno označiť ako zabehnutú aktivitu jednotlivo vzájomne dohodnutých a poprepájaných obvinených, ktorí vykonávajú doposiaľ podnikateľskú činnosť v obchodných spoločnostiach účastných na dokladmi deklarovaných

obchodných vzťahoch. Trestná činnosť, ktorá sa obvinenému kladie za vinu, bola vykonávaná v rámci reálnej podnikateľskej činnosti, pričom aj táto konkrétna skutočnosť v kontexte s ďalšími, vyššie uvedenými skutočnosťami, ktoré vyplývajú z doposiaľ vykonaného dokazovania (prihliadajúc zároveň na dobu, po ktorú mala byť trestná činnosť, pre ktorú je obvinený stíhaný, páchaná) a na postavenie obvineného [redacted] v sieti trestnej činnosti vyvoláva reálnu obavu, že v prípade prepustenia na slobodu bude pokračovať v trestnej činnosti s cieľom dosiahnuť zabezpečenie finančných prostriedkov.

... sťažnostný súd pre úplnosť dodáva, že rozhodovanie o väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 Trestného poriadku sa odohráva vždy v rovine pravdepodobnosti (nie istoty) vo vzťahu k dôsledkom, ktoré môžu nastať, ak nebude obvinený vo väzbe...

... Na základe doteraz zadovážených dôkazov bol zistený a preukázaný taký skutkový stav, ktorý odôvodňuje predpoklad, že skutočnosti kladené obvinenému [redacted] za vinu majú dostatočnú oporu vo vykonanom dokazovaní... je z obsahu spisového materiálu - najmä časti utajovanej prílohy (prepisy záznamov operatívnej informácie) - možné vyvodiť dôvodný predpoklad, že minimálne medzi obvinenými [redacted], [redacted] prebiehala vzájomná komunikácia súvisiaca s určením ďalšieho priebehu nimi páchanej trestnej činnosti. Z ďalších skutočností, s ktorými sa rozsiahlo a presvedčivo vysporiadal aj súd prvého stupňa... možno prijať záver, že časť finančných prostriedkov vyfakturovaných obvineným [redacted] a zaplatených obvineným [redacted] ich spoločnosťami na ich priamy pokyn bola po úhrade vracaná späť práve obvinenému [redacted].

Najvyšší súd... konštatuje, že u obvineného [redacted] aj s poukazom na vyššie uvedené naďalej pretrváva existencia dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Doteraz vykonané dokazovanie svedčí o existencii podozrenia, že vo vzťahu ku konaniu obvinených (medzi ktorých patrí aj obvinený [redacted]) ide o zabehnutý spôsob trestnej činnosti charakterizovaný vzájomne dohodnutým prepojením jednotlivých obvinených prostredníctvom výkonu podnikateľskej činnosti v obchodných spoločnostiach, následkom čoho je reálna škoda spôsobená štátu v podobe následku skrátenia dane, resp. legalizácie príjmu z trestnej činnosti. Mechanizmom vrátenia finančných prostriedkov obvinenými (pozn.: aj obvineného [redacted]

[redacted]) zastupujúcich podnikateľské subjekty účastniace sa tohto reťazca ako tzv. koncové spoločnosti tak možno vyvodiť dôvodný záver o existencii podozrenia, že toto konanie má za následok neodvedenie, resp. nezaplatenie dane z pridanej hodnoty. Napriek tvrdeniu obvineného [redacted], že tento nie je v súčasnosti konateľom žiadnej obchodnej spoločnosti a teda nevykonáva obchodné vedenie a právne úkony za žiadnu spoločnosť a v súčasnosti vlastní len obchodné podiely v niekoľkých spoločnostiach nie je možné konštatovať, že by uvedené zmiernilo, resp. úplne minimalizovalo existenciu dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. V zmysle ustanovení § 105 až 153 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník je zrejmé, že vzhľadom na týmto zákonom spoločníkovi spoločnosti s ručením obmedzením zverené práva nemožno hovoriť o zániku dôvodnej obavy, že v prípade prepustenia z väzby bude obvinený [redacted] naďalej pokračovať v činnosti podrobne popísanej v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia.

Vo vzťahu k rozhodovaniu o námietke zaujatosti vznesenej obvineným voči osobe dozorujúceho prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry [redacted] najvyšší súd len stručne odkazuje na záver súdu prvého stupňa..., podľa ktorého do rozhodovania o podanej žiadosti obvineného o prepustenie z väzby nebolo príslušným nadriadeným orgánom rozhodnuté tým spôsobom, že vo veci koná vylúčený prokurátor. Vo zvyšnej časti v tomto kontexte najvyšší súd v plnom rozsahu poukazuje na odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v úplnosti stotožňuje...“

50. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, tento sa všetkými pre rozhodnutie o osobnej slobode sťažovateľa relevantnými právnymi, ako aj skutkovými otázkami zaoberal a dal na ne jasné a zrozumiteľné odpovede.

51. Najvyšší súd konštatoval, že formálne, ako aj materiálne podmienky pre väzbu sťažovateľa boli v danom trestnom konaní splnené. Obvinenie sťažovateľa malo dostatočnú oporu v dovtedy vykonanom dokazovaní a zároveň poukázal na dôkazy, z ktorých tento záver vyplýval. Nešlo pritom iba o zistenia z utajovaných príloh, ale aj z výpovedí ďalších obvinených a analýz pripojených k spisu. Najvyšší súd považoval za preukázanú existenciu skutočností nasvedčujúcich tomu, že skutky, pre ktoré bolo začaté trestné stíhanie, majú

znaky trestných činov, a že sa ich (okrem iných) dopustil sťažovateľ, a rovnako považoval za preukázanú dôvodnosť obavy z pokračovania v trestnej činnosti sťažovateľom. Naplnenie dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku videl predovšetkým v samotnom charaktere trestnej činnosti páchanej sofistikovaným zabehnutým spôsobom v rámci reálnej podnikateľskej činnosti v spojení s podozrením, že išlo sťažovateľov dlhodobý zdroj príjmov, a teda že by prepustením na slobodu pokračoval v trestnej činnosti s cieľom dosiahnuť zabezpečenie finančných prostriedkov.

52. Pokiaľ z obsahu sťažnosti podanej ústavnému súdu vyplýva výhrada sťažovateľa k dostatočnosti dôvodov jeho trestného obvinenia ako elementárnej podmienky pre väzbu, ústavný súd považuje za vhodné pripomenúť, že najvyšší súd na viacerých miestach odôvodnenia napadnutého uznesenia jasne deklaroval, že skutočnosti, ktoré prvostupňový súd, ako aj súd druhého stupňa viedli k nimi prijatému právnemu záveru o nevyhnutnosti ponechať sťažovateľa vo väzbe, pramenili z dôvodného podozrenia existencie tomu zodpovedajúcich daností vo vzťahu k sťažovateľovi, teda nie na základe takého sumáru jednoznačných dôkazov získaných z dôkazných prostriedkov, ktorý sa inak vyžaduje pre rozhodnutie o prípadnej vine sťažovateľa. Uvedené je v súlade s právnou úpravou (§ 71 ods. 1 Trestného poriadku vyžaduje, aby zistené skutočnosti nasvedčovali tomu....), ako aj s judikatúrou všeobecných súdov a judikatúrou ústavného súdu.

53. Vo veciach týkajúcich sa rozhodovania o osobnej slobode fyzickej osoby úloha ústavného súdu spočíva v zistení, či skutkové a právne závery všeobecných súdov obstoja z hľadiska dodržania záruk podľa čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru. Pritom je podstatné, aby tieto závery boli dostatočne odôvodnené, teda aby boli preukázané zistenými skutkovými okolnosťami, aby ich dôvodnosť vychádzala z relevantnej právnej normy a aby ako celok pôsobili presvedčivo. Len vtedy, ak ústavný súd zistí splnenie tvrdených predpokladov v rozhodnutiach všeobecných súdov, vylúči svojvôľu a nezákonnosť ich postupov.

54. Podľa názoru ústavného súdu je uznesenie najvyššieho súdu z 28. februára 2018 potrebné považovať za rozhodnutie, ktoré ako celok pôsobí presvedčivo a ktoré nevyvoláva žiadne pochybnosti o správnosti prijatých záverov. Ústavný súd konštatuje, že dôvodnosť

ďalšieho trvania väzby je u sťažovateľa daná skutkovými, ako aj právnymi dôvodmi. Najvyšší súd dostatočne ozrejmil, ktoré okolnosti boli podkladom pre prijatie záveru o nevyhnutnosti zotrvania sťažovateľa vo väzbe. Ústavný súd je presvedčený, že tieto dôvody boli jednoznačné a konkrétne, a nedomnieva sa, že by závery najvyššieho súdu vyznievali v tomto smere abstraktne. Najvyšší súd skutočnosti svedčiace pre sťažovateľovu väzbu dostatočne špecifikoval. Podľa názoru ústavného súdu je odvolanie sa na povahu a závažnosť dosiaľ páchanej trestnej činnosti, na dobu jej trvania, ako aj na to, že bola zdrojom finančných príjmov sťažovateľa, dostatočným dôvodom trvania preventívnej väzby sťažovateľa [§ 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

55. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa ústavný súd nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery najvyššieho súdu bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru. Z tohto dôvodu ústavný súd považuje sťažnosť v tejto časti za zjavne neopodstatnenú, čo predstavuje dôvod jej odmietnutia podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

56. Námietku sťažovateľa, že pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode všeobecné súdy vychádzali aj z „úradného záznamu“ a „záznamu operatívnej informácie“, ktoré nie sú podľa jeho presvedčenia v zmysle Trestného poriadku považované za dôkazy, ústavný súd nemohol akceptovať. Príslušná zákonná úprava, konkrétne § 119 ods. 2 Trestného poriadku, o ktorý svoje presvedčenie opiera aj sťažovateľ, ustanovuje, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú **najmä** výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, previerka výpovede na mieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, **informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti**.

57. Možno súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, *„že podľa ustálenej súdnej praxe môžu konkrétne skutočnosti odôvodňujúce vzatie alebo trvanie väzby vyplývať len zo zákonne zabezpečených dôkazov“* [pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 11/99 zo 17.

februára 1999, z ktorého vyplýva, že *„Pri posudzovaní dôvodov väzby orgány činné v trestnom konaní* (a v súčasnosti aj súd, pozn.) *môžu prihliadať len na tie okolnosti a zistenia, ktoré majú základ v procesne vykonanom dokazovaní a sú významné pre záver o existencii niektorého z dôvodov väzby...*], avšak citovaná právna úprava umožňuje ako dôkazný prostriedok použiť aj informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti. Ak teda v danom prípade boli pri rozhodovaní o pokračovaní väzby sťažovateľa ako dôkazy použité zistenia vyplývajúce z dôkazných prostriedkov získaných operatívno-pátracou činnosťou (operatívnych informácií), nie je možné takýto postup konajúcich všeobecných súdov považovať za odporujúci zákonu.

58. Navyše, § 119 ods. 2 Trestného poriadku nevylučuje získavanie potrebných dôkazov aj z iných ako v ňom uvedených dôkazných prostriedkov (vyplýva to z formulácie *„Dôkaznými prostriedkami sú **najmä**...“*), pokiaľ je splnená podmienka, že ide o dôkazné prostriedky získané zákonným spôsobom, a to nielen podľa Trestného poriadku, ale aj podľa iného osobitného zákona (napr. aj podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a pod).

59. Sťažovateľ ústavnému súdu v podanej sťažnosti neuviedol žiaden presvedčivý argument, že by záznam operatívnej informácie, z prepisu ktorého čerpali všeobecné súdy pri rozhodovaní o jeho ponechaní vo väzbe, nebol ako dôkazný prostriedok získaný v súlade s príslušným zákonom. Za týchto okolností je sťažnosť sťažovateľa v tejto časti zjavne neopodstatnenou, čo je dôvodom na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

60. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa koncentrovanú a konkretizovanú v treťom odseku navrhovaného petitu rozhodnutia, v ktorom uviedol, že k porušeniu jeho práv došlo *„Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým sťažovateľovi, resp. jeho právnemu zástupcovi neumožnil nahliadnuť do súdneho spisu sp. zn. 3 Tost/8/2018, ktorého súčasťou mal byť spis z prípravného konania, ČVS:PPZ-16/NKA-FP-VY-2017, vrátane utajovanej prílohy, a to bez prijatia iných opatrení smerujúcich k umožneniu nahliadať do*

súdneho spisu a spisu z prípravného konania vrátane utajovanej prílohy,“ ústavný súd poznamenáva, že z obsahu sťažnosti, ale ani z jej príloh nevyplýva, že by sťažovateľ sám alebo prostredníctvom obhajcu požiadal najvyšší súd o nahliadnutie do spisu a jeho príloh. Neurobil tak ani v konaní pred súdom prvého stupňa rozhodujúcom o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

61. Podľa § 69 ods. 1 Trestného poriadku obvinený, obhajca... majú právo nazerať do spisov s výnimkou zápisnice o hlasovaní a časti spisu obsahujúcej údaje o totožnosti chráneného svedka, ohrozeného svedka alebo svedka, ktorého totožnosť je utajená, a krycie údaje o totožnosti agenta, robiť si z nich výpisky a poznámky a obstarávať si na svoje trovy kópie spisov a ich častí...

62. Podľa § 69 ods. 2 Trestného poriadku v prípravnom konaní orgán činný v trestnom konaní môže právo nazerať do spisu a s ním spojené práva podľa odseku 1 zo závažných dôvodov odmietnuť, najmä ak v spise nemožno urobiť také opatrenia, ktoré by zabránili zmareniu alebo podstatnému sťaženiu dosiahnutia účelu trestného stíhania. Závažnosť dôvodov, z ktorých orgán činný v trestnom konaní toto právo odmietol, na žiadosť osoby, ktorej sa odmietnutie týka, je prokurátor povinný urýchlene preskúmať. Ak právo nahliadať do spisu a s ním spojené ostatné práva uvedené v odseku 1 zo závažných dôvodov odmietol prokurátor, na žiadosť osoby, ktorej sa odmietnutie týka, je nadriadený prokurátor povinný urýchlene preskúmať dôvodnosť odmietnutia...

63. Podľa § 69 ods. 6 Trestného poriadku rovnaké práva ako orgán činný v trestnom konaní má aj sudca pre prípravné konanie, ak v čase konania v rámci svojej právomoci nakladá so spisom. Ak však sudca pre prípravné konanie v konaní o väzbe pred rozhodnutím o nej odmietne obvinenému alebo obhajcovi právo nazrieť do celého spisu, zároveň s odmietnutím tohto práva označí a umožní sprístupniť na nazretie obvinenému alebo jeho obhajcovi tie časti spisu, ktoré obsahujú skutočnosti alebo dôkazy, na ktoré sa podľa § 71 až § 87 a § 339 pri rozhodovaní o väzbe prihliada.

64. Z citovaných ustanovení Trestného poriadku týkajúcich sa nazerania do spisov vyplýva jednak to, že postup vyšetrovateľa Policajného zboru v súvislosti s odmietnutím obhajcovi sťažovateľa nazrieť do utajenej prílohy neodporoval procesnoprávnemu predpisu, ktorým sa konanie riadilo, a jednak to, že sťažovateľ mal možnosť domáhať sa svojho práva nazrieť do spisu či už u príslušného prokurátora, aby tento posúdil závažnosť dôvodov, pre ktoré vyšetrovateľ Policajného zboru odmietol sťažovateľovi nazrieť do utajovanej prílohy (ide o využitie sťažovateľovi dostupného právneho prostriedku nápravy), alebo mohol o nahliadnutie do spisu (utajovanej prílohy) požiadať vo veci konajúce všeobecné súdy, najmä sudcu špecializovaného trestného súdu pre prípravné konanie. Zo sťažnosti však nevyplýva, či sťažovateľ v danom čase tieto inštitúty využil.

65. Najmä zákonná možnosť obrátiť sa na príslušného prokurátora vykonávajúceho dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní značne uberá na ústavnoprávnej významnosti argumentácie sťažovateľa vo vzťahu k postupu a rozhodnutiu druhostupňového súdu o osobnej slobode sťažovateľa a nič na tom nemôže zmeniť ani sťažovateľom predložený záznam o nazretí do vyšetrovacieho spisu z 23. marca 2018 pod ČVS:PPZ-16/NKA-FP-VY-2017, z ktorého vyplýva, že vyšetrovateľ Policajného zboru žiadosť obhajcu sťažovateľa o nahliadnutie do utajovanej prílohy spisu, *„a to s obsahom záznamov operatívnych informácií“* odmietol s tým, *že „tieto záznamy nie sú súčasťou vyšetrovacieho spisu, ale slúžia len ako podklady pre spracovanie žiadostí podľa § 115 Tr. poriadku, ktoré po ich spracovaní sú zaradzované do vyšetrovacieho spisu“*. Uvedená okolnosť by za splnenia ďalších k tomu nevyhnutných podmienok mohla byť potenciálne ústavne relevantným predmetom skúmania až po vyčerpaní všetkých sťažovateľovi dostupných právnych prostriedkoch nápravy.

66. Pre úplnosť je potrebné tiež dodať, že sťažovateľ, resp. jeho obhajca do vyšetrovacieho spisu nahliadol dvakrát, a to 22. januára 2018 a 23. februára 2018. V oboch prípadoch vyšetrovateľ Policajného zboru upozornil obhajcu sťažovateľa, že *„originál predmetného vyšetrovacieho spisu na nachádza na ŠTS* [Špecializovaný trestný súd, pozn.] *pracovisko Banská Bystrica, resp. na NS SR* [Najvyšší súd Slovenskej republiky, pozn.]*, z dôvodu rozhodovania o žiadostiach obvinených o prepustenie z väzby. Obhajcovi*

bol z tohto dôvodu predložený kompletný vyšetrovací spis v jeho kópii“. Pri druhom nazretí vyšetrovateľ Policajného zboru nedisponoval okrem originálu ani konceptom vyšetrovacieho spisu (predložený mu bol „Koncept 2“). Uvedené zvlášť svedčí o tom, že bolo namieste, aby sa sťažovateľ (jeho kvalifikovaný obhajca) s touto žiadosťou o nazretie do spisu obrátil na sudcu pre prípravné konanie, ktorý v aktuálnom čase relevantným spisovým materiálom disponoval.

67. Je pravdou, že pri výsluchu sťažovateľa súdom prvého stupňa 8. februára 2018 jeho obhajca poukázal na určité skutočnosti týkajúce sa absencie niektorých dôkazov vo vyšetrovacom spise, nič to však nemení na tom, že o nazretie do spisu podľa § 69 Trestného poriadku sudcu pre prípravné konanie nepožiadal.

68. Ak teda sťažovateľ namieta, že mu najvyšší súd neumožnil nahliadnuť do súdneho spisu sp. zn. 3 Tost 8/2018, ktorého súčasťou mal byť spis z prípravného konania vrátane utajovanej prílohy (pozri ods. 3 požadovaného výroku rozhodnutia), je evidentné, že v tejto časti sťažnosť je zjavne neopodstatnená, pretože o takéto nazretie do vyšetrovacieho spisu sťažovateľ najvyšší súd, ale ani sudcu špecializovaného trestného súdu pre prípravné konanie nepožiadal.

69. Pokiaľ sťažovateľ zastáva názor, že ak nemohol do utajovanej prílohy spisu nahliadnuť jeho obhajca, nemala byť táto (príloha) predložená orgánmi činnými v trestnom konaní ani všeobecným súdom rozhodujúcim o jeho väzbe, ústavný súd k tomu poznamenáva, že tento názor nekorešponduje s právnou úpravou zakotvenou v § 72 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorej sa v takom prípade má sudcovi pre prípravné konanie vždy pripojiť originál alebo orgánom činným v trestnom konaní overený rovnopis celého dosiaľ získaného spisového materiálu s očíslovanými listmi a s prehľadom obsahu spisu. A aj keď § 72 ods. 5 Trestného poriadku umožňuje sudcovi pre prípravné konanie, ktorý o návrhu alebo sťažnosti koná, v prípadoch zvlášť rozsiahleho spisového materiálu súhlasiť s predložením len príslušnej časti spisu, podľa názoru ústavného súdu toto ustanovenie nie je aplikovateľné v sťažovateľom požadovanom zmysle. Navyše, z obsahu sťažnosti

sťažovateľa vyplýva, že sudca špecializovaného trestného súdu pre prípravné konanie v tomto prípade nesúhlasil s predložením iba časti spisového materiálu.

70. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal, že v jeho prípade nebolo po napadnutí veci najvyššiemu súdu *„zrejmé, aký trojčlenný senát, vrátane predsedu podľa akých pravidiel sa určí“*. Tvrdí, že pokiaľ je zloženie senátu ponechané svojvôli určitej osobe, nie je možné vylúčiť účelovosť postupu, v dôsledku čoho sú porušené garancie spravodlivého procesu a práva na zákonného sudcu určeného podľa vopred stanovených a jasných pravidiel.

71. K tejto otázke sa najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí vyjadriť nemohol, pretože táto námietka bola sťažovateľom vznesená až v písomných dôvodoch sťažnosti z 28. februára 2018, doručených najvyššiemu súdu 1. marca 2018, a teda v čase, keď už bolo vo veci sťažnosti sťažovateľa súdom druhého stupňa rozhodnuté.

72. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ústavný inštitút zákonného sudcu je založený predovšetkým na zákonom určenej právomoci, ako aj vecnej a miestnej príslušnosti súdu. Okrem toho je potrebné vziať do úvahy rozvrh práce, ktorý určuje sudcu alebo senát príslušný na rozhodnutie konkrétneho prípadu (obdobne II. ÚS 47/99, I. ÚS 11/01).

73. Za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon tejto funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súdu, jeho funkcia nezanikla a bol určený v súlade s rozvrhom práce súdu (napr. I. ÚS 239/04, II. ÚS 417/06).

74. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na

konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch ak tento zákon neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce prideľujú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, pozn.) tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí. Podľa § 51 ods. 3 zákona o súdoch ak nie je možné prideliť vec náhodným výberom a ide o potrebu pridelenia veci na rozhodnutie bez zbytočného odkladu v prípadoch rozhodovania o ustanovení obhajcu, o príkaze na zatknutie, o väzbe... , veci sa prideľujú v súlade s rozvrhom práce spôsobom určeným v rozvrhu práce tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

75. Podľa § 18 ods. 1 zákona o súdoch senát najvyššieho súdu sa skladá z troch sudcov, z ktorých jeden je predsedom senátu... Predseda senátu riadi a organizuje činnosť senátu. Ustanovenie § 16 ods. 2 platí rovnako. Podľa § 16 ods. 2 zákona o súdoch ak má v senáte viac sudcov funkciu predsedu senátu, určí predsedu senátu, ktorý riadi a organizuje činnosť senátu, rozvrh práce. Každý predseda senátu má právo predsedať senátu vo veci, ktorá mu bola pridelená ako spravodajcovi.

76. Podľa čl. II ods. 14 všeobecnej časti rozvrhu práce v znení účinnom v čase nápadu veci sťažovateľa na najvyšší súd veci, ktoré boli pridelené senátu na vybavenie, prideľuje jednotlivým jeho členom riadiaci predseda senátu, pričom dbá na rovnomerné zaťaženie jednotlivých členov. Ak má v senáte viac sudcov funkciu predsedu senátu, riadiacim predsedom senátu je predseda senátu uvedený v osobitnej časti rozvrhu práce na prvom mieste. Každý predseda senátu má právo predsedať senátu vo veci, ktorá mu bola pridelená ako spravodajcovi. V záujme plynulého vybavovania vecí môže riadiaci predseda senátu vo veciach pridelených senátu zmeniť v jeho rámci ich pridelenie jednotlivým sudcom. Podľa čl. III ods. 2 všeobecnej časti rozvrhu práce po pridelení veci do senátu riadiaci predseda senátu určí v primeranej lehote sudcu spravodajcu. Ak je do senátu, ktorý vec procesne prejednáva ako trojčlenný senát, rozvrhom práce zaradených viacero sudcov, riadiaci predseda senátu zároveň určí zloženie senátu; riadiaci predseda senátu môže

opatrením vopred určiť spôsob, ktorým sa riadi zloženie senátu vo veciach, ktoré budú v budúcom období do senátu pridelené.

77. Podľa osobitnej časti rozvrhu práce senát 3 T tvorili:

1. [redacted] – predsedníčka senátu
2. [redacted] – predsedníčka senátu
3. [redacted] – predsedníčka senátu
4. [redacted] – predseda senátu

78. Zo všeobecnej časti rozvrhu práce (čl. II ods. 14) vyplýva, že riadiacou predsedníčkou senátu bola [redacted].

79. Vo veci sťažovateľa rozhodol senát najvyššieho súdu v zložení:

[redacted] – predsedníčka

[redacted] – sudkyňa

[redacted] – sudca

80. Z uvedeného prehľadu či už zákonnej úpravy (zákon o súdoch), ako aj úpravy aktom riadenia predsedníčky najvyššieho súdu (rozvrh práce) vyplýva, že senát najvyššieho súdu rozhodujúci o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu bol kreovaný v zmysle relevantnej úpravy a jeho zloženie bolo predvídateľné. Rozhodne nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že nebolo zrejmé, podľa akých pravidiel sa určí trojčlenný senát. Vec sťažovateľa bola pridelená senátu, ktorého všetci členovia boli zákonnými sudcami vo veci (sťažovateľ pritom netvrdí, že by jeho vec bola takto pridelená senátu v rozpore so zákonom alebo rozvrhom práce), a rovnako postup výberu troch zo štyroch sudcov zákonného senátu bol jednoznačne upravený rozvrhom práce (určil ich riadiaci predseda senátu).

81. Keďže ústavný súd nezistil rozpor medzi skutočným zložením vo veci konajúceho senátu najvyššieho súdu a zložením, ktoré vopred definoval rozvrh práce,

nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva na osobnú slobodu, resp. práva na slobodu a bezpečnosť v spojitosti s právom na zákonného sudcu.

82. Je zrejmé, že sťažovateľ skôr ako proti reálnemu zloženiu konajúceho senátu najvyššieho súdu brojí proti samotnej úprave zahrnutej v rozvrhu práce. Prieskumu uvedenej okolnosti ústavným súdom však v tomto prípade bránila absencia adekvátnej ústavnoprávne relevantnej argumentácie, ako aj výslovne k tomu smerujúcej požiadavky.

83. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

84. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2018